

Το Πνεύμα της Ανάστασης

Christine Morgan

Αυτό το απόγευμα εορτάζουμε την Πανσέληνο του Πάσχα στον Κριό, την πρώτη από τις τρεις μεγάλες πνευματικές εορτές του έτους. Χαιρόμαστε με το πνεύμα του ζώντος εγερθέντος Χριστού και προσβλέπουμε σε μια μελλοντική εποχή, όπου «η αρχή της ανάστασης» θα επικαλείται παγκοσμίως. Αυτό το μήνυμα εισόδου στην νέα ζωή είναι κρυμμένο στον συμβολισμό του σταυρού, που είναι έντονα συνυφασμένος με το σκοτάδι και τον πόνο της σταύρωσης κατά τη διάρκεια της Ιχθυακής εποχής. Μεταβαίνοντας τώρα στην Υδροχοϊκή εποχή, ο σταυρός θα καταλήξει να συμβολίζει «την Περισσή Ζωή», και όχι τον τρόπο της απομόνωσης, αλλά την ανύψωση σε μεγαλύτερη ζωντάνια, καθώς και την ευδαιμονία της ομαδικής ταύτισης στην ασραμική συνείδηση – μια διαδικασία στην οποία μπορούμε ολόψυχα να συμμετέχουμε.

Μια αρχαία γραφή, πολύ όμορφα προλέγει ότι, στην Νέα Εποχή, «τα μάτια και οι σκέψεις των ανθρώπων θα είναι σταθερά στη ζωή οι έννοιες του θανάτου και της θυσίας, και της υποκατάστασης εξιλέωσης θα ... αντικατασταθούν από τις έννοιες της ανάστασης ή της ζωντάνιας, της πνευματικής ενότητας, και της υπηρεσίας, έτσι ώστε ένας νέος φθόγγος θα εισέλθει στην ανθρώπινη ζωή, φέρνοντας ελπίδα και χαρά και δύναμη και ελευθερία». Με αυτές τις σκέψεις κατά νου ας μείνουμε λίγα λεπτά σε σιγή και στη συνέχεια ας εκφωνήσουμε την Μεσημβρινή Ενθύμηση.

*Γνωρίζω, Ω Κύριε της Ζωής και της Αγάπης για την ανάγκη,
Αγγιξε την καρδιά μου πάλι με αγάπη,
για να μπορώ κι εγώ να αγαπώ και να δίνω.*

ΟΜ

Το σύμβολο του Κριού είναι συνδεδεμένο με τη Θεία Θέληση και τα μυστήρια της Δημιουργίας. Καθώς οραματιζόμαστε αυτή την δημιουργική διαδικασία σαν μια γραμμή πνευματικής ενέργειας που προβάλλεται από ένα κεντρικό σημείο ΖΩΗΣ βαθιά μέσα στην ύλη, ένα δευτερεύον κύμα πνευματικής ενέργειας ρέει, τότε, μέσω του προετοιμασμένου αγωγού, μεταφέροντας τα σπέρματα της συνείδησης βαθιά μέσα στα πεδία της ύλης. Αυτή η ενέλιξη στην ύλη είναι η πραγματική σταύρωση και από αυτό το κατώτατο σημείο αρχίζει η ανοδική πορεία της εξέλιξης. Η συνείδηση βλασταίνει και αργά ανελίσσεται μέσω της ύλης, όπου βρίσκεται ενσωματωμένη, αναπτύσσοντας, μετά από πολύ καιρό, τη δύναμη του νου και μια αίσθηση ατομικοποίησης. Ο αγώνας, τότε, συνεχίζεται για την κυριάρχηση επί των υλικών δυνάμεων που την περιβάλλουν και την υποταγή τους στη θέληση του ατόμου. Αργότερα, όταν η ατομική επιθυμία έχει διατρέξει τον κύκλο της, η θέληση χρησιμοποιείται για λογαρια-

σμό της ανθρωπότητας και ο μαθητής εργάζεται για το καλό των άλλων, περισσότερο παρά για τις επιθυμίες του κατώτερου εαυτού του. Σε αυτό το σημείο, ο βασικός τόνος του μαθητή στον Κριό είναι *«Προβάλλω και από το πεδίο του νου κυβερνώ»*.

Κάθε ανθρώπινη ύπαρξη βρίσκεται σταυρωμένη πάνω στο σταυρό της ζώσας ενέργειας, που δημιουργείται από εισερχόμενες και εξερχόμενες γραμμές δύναμης. Προς τα κάτω, στον κάθετο άξονα, ρέουν επιδράσεις από την ψυχή και διάφορες άλλες πηγές, συμπεριλαμβανομένων των ζωδιακών σημείων και των πλανητικών τους κυβερνητών – όλα αυτά καθορίζοντάς μας με διαφορετικούς τρόπους, σύμφωνα με το επίπεδο της ευαισθησίας μας. Κάποιες περνούν κατευθείαν από μέσα μας χωρίς να καταγράφονται, καθώς η φύση της μορφής και της συνείδησης μας δεν είναι αρκετά εκλεπτυσμένη ώστε να ανταποκριθεί, ενώ άλλες αφομοιώνονται και ακτινοβολούνται στο περιβάλλον. Αυτή η ακτινοβολία δημιουργεί τον οριζόντιο βραχίονα του σταυρού, καθιστώντας κάθε ανθρώπινο όν έναν ρυθμιστικό παράγοντα στο περιβάλλον του, κι έτσι, με την ίδια μας την ύπαρξη και μόνο είτε βοηθούμε είτε παρεμποδίζουμε το εξελικτικό Σχέδιο.

Μια δυναμική και εκτεταμένη σύλληψη του Σχεδίου της εξέλιξης πραγματοποιήθηκε από το Χριστό κατά την μύηση της σταύρωσης, όταν του αποκαλύφθηκε το μυστήριο του Θεμελιώδους Σταυρού, του σταυρού της Θεϊότητας. Ήταν ο πρώτος από την ανθρωπότητα μας που του επιτράπηκε να *δει το χρυσό νήμα του φωτός και της ζώσας ζωής η οποία συνδέει το φως στο κέντρο όλων των εκδηλωμένων Σταυρών*. Ο Χριστός ενσωμάτωσε μια νέα εξελικτική αρχή μέσω αυτής της επίτευξης, αποκαλύπτοντας στον κόσμο τη φύση της θείας ποιότητας, γνωστής σε εμάς ως Αγάπη, από την οποία παρωθείται η παγκόσμια εξέλιξη.

Η αγάπη του Χριστού καταδείχθηκε με μια ζωή απάρνησης και θυσίας που ακόμα συμβολίζεται στο νου αρκετών με τη Σταύρωση. Ωστόσο, οι ενέργειες της απάρνησης και της θυσίας, τις οποίες καλείται σήμερα να δεχτεί η ανθρωπότητα, δεν θα πρέπει να εννοούνται με αυτούς τους όρους. Από πνευματική άποψη, μόνο εκείνο που προκαλεί τον θάνατο του πνεύματος χρειάζεται να εγκαταλειφθεί. Θυσιάζεται εκείνο που μας εμποδίζει να ταυτιστούμε πληρέστερα με το μεγαλύτερο όλον. Εξετάζοντας την απάρνηση και τη θυσία κάτω από αυτό το θετικό φως, μας βοηθάει να κατανοήσουμε και να εκφράσουμε ακριβέστερα τη θεία θέληση που ενσωματώνει ο Κριός. «Οι σωτήριες δυνάμεις» αυτού του αστερισμού, όπως αποκαλούνται, φέρουν ολότητα αντί για κατακερματισμό και πνευματική αρμονία αντί της διαμάχης που χαρακτηρίζει την ανθρωπότητα. Εάν μπορούσαμε να αντιληφθούμε ότι αυτό είναι ένα ουσιώδες μέρος της ανθρώπινης ανάπτυξης, θα συνεργαζόμασταν πιο πρόθυμα με τις δυνάμεις της εξέλιξης, οι οποίες μας οδηγούν προς την ομαδική συνείδηση και τον ομαδικό μερισμό.

Σε όλα τα βασίλεια της φύσης είναι εμφανής η διαμάχη, της οποίας η βασική αιτία βρίσκεται στην ενελικτική ώση της ατομικής ουσίας, σε αντιδιαστολή με την εξελικτική ώθηση της συνείδησης. Έτσι, υπάρχουν δύο πολικότητες και δύο τύποι θέλησης: η επιβραδυντική ενελικτική θέληση μιας οντότητας γνωστής ως το Πνεύμα της

Γης και η εξελικτική δύναμη του Πλανητικού Λόγου. Κάθε μία ακολουθεί σχεδιασμένα τους ορθούς σκοπούς για την πρόοδό της, γεγονός που προκαλεί αναπόφευκτη διαμάχη για τις εξελισσόμενες μονάδες συνείδησης που συνθλίβονται ανάμεσά τους. Παρ' όλη την πάλη που υφίσταται στα υπανθρώπινα βασίλεια της φύσης, ο πόνος και η διαμάχη υπεισέρχονται πιο έντονα στην ανθρώπινη εξέλιξη λόγω της αρχής της αυτο-συνείδησης, η οποία απουσιάζει στα κατώτερα βασίλεια της φύσης. Το αποτέλεσμα αυτής της αυτο-συνείδησης είναι η αίσθηση της δυαδικότητας, την οποία όλοι μας τόσο οδυνηρά βιώνουμε.

Μια τελική μάχη μεταξύ των στοιχειακών δυνάμεων και της θέλησης της ψυχής επιλύει εντέλει αυτή τη δυαδικότητα, όταν η ψυχή επικρατήσει και αναλάβει τον έλεγχο των φορέων της προσωπικότητας. Καθώς μεγαλώνει και ενδυναμώνεται σταθερά ο έλεγχος της ψυχής πάνω στην προσωπικότητα, η συγχώνευση των δύο πραγματοποιείται στο νοητικό πεδίο και από κοινού εργάζονται με την Θεία Θέληση. Στα κείμενα της Αλίκης Μπέιλη διαβάζουμε, ότι κατά την επανεμφάνιση του Χριστού οι θρησκευτικές διδασκαλίες θα εστιαστούν πάνω *στη χρήση της θέλησης για να επιτευχθεί ...η ζώσα μεταμόρφωση της κατώτερης φύσης η οποία θα οδηγήσει στην ανάσταση του πνεύματος στον άνθρωπο. Εδώ, μας δίνεται ένα μακρόπνοο όραμα για το μελλοντικό πεπρωμένο μας, ως η «Οδός της Ανάστασης» – «η Ακτινοβόλος Οδός, η φωτεινή Οδός που οδηγεί από μια μεγάλη έκφραση της θειότητας στον άνθρωπο σε άλλη. Είναι η οδός που εκφράζει το φως της νοημοσύνης, την ακτινοβόλο ουσία της αληθινής αγάπης, και την άκαμπτη θέληση που δεν επιτρέπει καμιά ήττα ή υποχώρηση».* Εξίσου, λοιπόν, με την έκφραση της αγάπης, προστίθεται τώρα μια καινούργια αναγκαιότητα για τους πνευματικούς εργάτες, να εφελκύσουν αυτή την «άκαμπτη θέληση», μια θέληση που παρέχει την «δύναμη για αγάπη», επειδή η θέληση του Θεού είναι Αγάπη.

Γνωρίζουμε από εμπειρία ότι η εφέλκηση της θέλησης της ψυχής και η διατήρηση της ευθυγράμμισης με αυτήν, είναι εξαιρετικά δύσκολη και απαιτεί σθένος και επιμονή για να συγκρατήσουμε το νου εστιασμένο σε ένα επίπεδο πέραν της συνήθους εστίασης στη ζωή της προσωπικότητας. Κάθε προσπάθεια μετράει σ' αυτή την μακρά επίμοχθη εργασία της εξύψωσης του «μικρότερου εαυτού» σε μια θαυμάσια ύπαρξη που ενοικεί, αμετακίνητη από τον χρόνο και τα γεγονότα, σε υψηλότερες καταστάσεις συνείδησης. Σε αυτές τις καταστάσεις, εκείνος ο εαυτός είναι κατά μυστήριο τρόπο πιο αληθινός και αξίζει τον τίτλο του «Εγώ», παρά η προσωπικότητα, την οποία θεωρούμε ως εαυτό μας σε καθημερινή βάση. Το Πάσχα είναι η περίοδος, όπου μπορούμε να ενεργοποιήσουμε και πάλι αυτή την διαδικασία ευθυγράμμισης και να μετουσιώσουμε μαγνητικά την κατώτερη συνείδησή μας με την ισχύ της Χριστικής δύναμης. Ως ένας παγκόσμιος διαλογιζόμενος όμιλος, μαθαίνουμε να εργαζόμαστε με θείες ιδέες, που είναι γεμάτες με αυτή την αναστάσιμη δύναμη και οι διαλογισμοί που πραγματοποιούνται την ώρα της πανσελήνου αυξάνουν χρόνο με το χρόνο σταθερά σε δύναμη και βοηθούν άλλους να αφυπνιστούν στην ομορφιά ενός πιο περιεκτικού οράματος, που υπερβαίνει τους περιορισμούς των ατομικών ενδιαφερόντων.

Σήμερα, βλέπουμε αυτή την αναστάσιμη δύναμη σε πολλούς ανθρώπους που έχουν αντίληψη της μεγαλύτερης εικόνας και ανταποκρίνονται ενεργά σε κάποια όψη της ανθρώπινης ανάγκης. Οι προσπάθειές τους χαρακτηρίζονται από αγάπη, που εκφράζεται με το νου και τον λογισμό και με μια αίσθηση ισορροπημένης και υγιούς προοπτικής. Το πνεύμα της ανάστασης οπωσδήποτε τους επηρεάζει κάνοντας αισθητή την παρουσία του. Η στάση τους είναι του ανθρώπου που κοιτάζει μπροστά και τους διακρίνει μεγαλύτερη βεβαιότητα ότι μπορεί να υπάρξει ένας πιο δίκαιος κόσμος, τον οποίο έχουν επεξεργαστεί με σαφήνεια και μεταφέρει στην καθημερινή ζωή τους. Οι ευσεβείς πόθοι και οι συναισθηματικές επιθυμίες δεν έχουν θέση στις ζωές αυτών των καθαρών και πρακτικών διανοητών, οι οποίοι διαθέτουν την ικανότητα να σχεδιάζουν και έπειτα να βλέπουν το σχέδιο να αποδίδει καρπούς. Είναι πρακτικοί οραματιστές και πρωτοστατούν από το πεδίο του νου, στο πνεύμα του Κριού, εμπνέοντας άλλους, ενώ παράλληλα διαφεντεύουν τις δικές τους ζωές. Ευθυγραμμίζοντας τις προσωπικότητές τους με την ψυχή και με την εξελικτική ώθηση του Θείου Σχεδίου, οι άνθρωποι αυτοί αντιπαρέρχονται την διαμάχη που προκαλεί η ώθηση του πνεύματος του πλανήτη.

Μόνο μέσα από μια περίοδο έντονης διαμάχης, μπορεί τελικά η αρμονία να επιτευχθεί και να εκφραστεί. Υπάρχει ένα καθησυχαστικό σχόλιο του Θιβετανού σχετικά με τον τρόπο που λειτουργεί η τόσο χαρακτηριστική για τον Κριό διαμάχη και για την πάλη που προκαλεί. Λέει σχετικά με τον μαθητή: *«σαν αποτέλεσμα της διαμάχης – θα επέλθει η πλήρης εναρμόνιση ολόκληρης της φύσης του η συγχώνευση ψυχής και προσωπικότητας θα συντελεστεί και γι' αυτή εργάζεται. Η ίδια αρχή μπορεί επίσης να εφαρμοστεί απ' αυτόν στην εξέταση των γενικών ανθρώπινων υποθέσεων· χρειάζεται να βλέπει σ' όλη την παγκόσμια διαμάχη τα αναγκαία βήματα προς μια τελική αρμονία – μια αρμονία που θα βασίζεται σε αληθινή νοητική αντίληψη και υγιή ιδεαλισμό. Αυτή η διαδικασία ανάπτυξης νοητικής κατανόησης και μιας υγιούς λογικής όμως πνευματικής στάσης προωθείται τώρα· η ανάδυση των πολλών ιδεολογιών είναι η εγγύηση ότι ο αληθινός ιδεαλισμός θα εμφανισθεί τελικά και θα κυριαρχήσει – το ιδεώδες των ορθών ανθρώπινων σχέσεων· είναι ο αγώνας μεταξύ του συναισθηματικού ελέγχου κι ενός σταθερά αναπτυσσόμενου νοητικού ελέγχου που ρυθμίζει το ανθρώπινο γένος αυτή την εποχή. Όταν μια νοητική, συναισθηματική και φυσική διαμάχη μαίνεται ταυτόχρονα, τα αποτελέσματα πρέπει αναγκαστικά να είναι δύσκολα, αλλά δεν είναι αξεπέραστα»*.¹

Στον βασικό τόνο του Κριού μας τονίζεται η δύναμη του νου και, σήμερα, εισερχόμαστε σε μια περίοδο όπου η ανάγκη του νοητικού ελέγχου αναγνωρίζεται παγκοσμίως. Η δύναμη της θετικής σκέψης βρίσκει πλατιά απήχηση και ο κυτταρικός βιολόγος Μπρους Λίπτον βρίσκεται στο επίκεντρο της νέας εποχής, μέσα από τα σχετικά επ' αυτού κείμενά του σε ό, τι αφορά την ανθρώπινη βιολογία. Το βιβλίο του, *Η Βιολογία της Πεποίθησης*, αποκαλύπτει επιστημονικά ότι ο νους επηρεάζει και ελέγχει την υγεία και την ευημερία μας, πολύ περισσότερο από ότι εθεωρείτο κατά το παρελθόν. Η ερευνά του δείχνει ότι τα γονίδια και το DNA δεν ελέγχουν την ανθρώπινη βιολογία-

α, αλλά αντιθέτως είναι από μόνα τους ελεγχόμενα, από σήματα εκτός των κυττάρων, συμπεριλαμβανομένων των μηνυμάτων που προέρχονται από τις θετικές ή τις αρνητικές μας σκέψεις. Ο Λίπτον πιστεύει ότι τα γονίδια είναι *«απλώς μοριακές κυανοτυπίες που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή των κυττάρων, των ιστών και των οργάνων. Το περιβάλλον χρησιμεύει σαν ένας “κατασκευαστής” που διαβάζει και χρησιμοποιεί αυτές τις γενετικές κυανοτυπίες, και είναι τελικά υπεύθυνος για τον χαρακτήρα της ζωής του κυττάρου. Η επίγνωση του ίδιου του κυττάρου για το περιβάλλον είναι εκείνη που θέτει σε κίνηση τον μηχανισμό της ζωής και όχι τα γονίδιά του»*.² Αυτή η νέα επιστήμη αποδεικνύει ότι καθένας είναι προέκταση του περιβάλλοντός του, το οποίο περιλαμβάνει τα πάντα, από τις σκέψεις και τα συστήματα πεποίθησής του έως τους εξωτερικούς παράγοντες, όπως η έκθεση στο φως του ήλιου, η άσκηση και η διατροφή.

Η αλλαγή στον τρόπο ζωής ενός ανθρώπου, από τη στιγμή που αλλάξουν οι πεποιθήσεις του, έχει άμεσα αποτελέσματα σε κοινωνίες εγκλωβισμένες μέσα σε φονταμενταλιστικές μορφές σκέψης, είτε αυτές αφορούν θρησκευτικά δόγματα είτε υλιστικές απόψεις. Συνεπώς, οι ανακαλύψεις του Λίπτον περιλαμβάνουν την κοινωνία συνολικά, καθώς η θέση του είναι, ότι *«εάν οι άνθρωποι υιοθετούσαν την διαμόρφωση ενός τρόπου ζωής που παρουσιάζει μια υγιής κοινωνία κυττάρων, οι κοινωνίες και ο πλανήτης μας θα είχαν περισσότερη ειρήνη και ζωτικότητα»*. Είμαστε κοινωνικά πλάσματα και όπως κάθε οργανισμός στον πλανήτη προοριζόμαστε να υπάρχουμε από κοινού, συνδεδεμένοι και σχετιζόμενοι με άλλους οργανισμούς.

Σε αυτόν τον τομέα των σχέσεων είναι που χρειάζονται τόσο πολύ οι μετουσιωτικές ενέργειες της «περιστής ζωής». Ξεκινώντας με το άτομο, μπορούμε, από μια εσωτερική άποψη να πούμε, ότι το σώμα της ψυχής περιλαμβάνει ένα αρχείο από παρελθούσες επιτεύξεις, ποιότητες και φυσικά χαρακτηριστικά, τα οποία συσσωρεύτηκαν κατά τη διάρκεια πολλών ζωών. Ένα μέρος αυτής της κληρονομιάς είναι διαθέσιμο κατά τη διάρκεια της κάθε ενσάρκωσης, προκειμένου να υποστεί βελτιώσεις. Ομοίως, παρουσιάζεται σε κάθε βίο, η ευκαιρία να ανταπεξέλθουμε στις δυνάμεις οι οποίες μας νίκησαν κατά το παρελθόν, αυτές τις αρνητικές δυνάμεις, στις οποίες υποταχθήκαμε και οι οποίες οδήγησαν τις σκέψεις μας και τις δράσεις μας σε μια πορεία ενάντια προς το καλό του συνόλου. Το Κάρμα, όπως τέθηκε στην Ανατολή είναι ακριβώς αυτό και τίποτα περισσότερο: η συσσώρευση δύναμης που επιζητεί εξισορρόπηση σε κάθε άτομο μέσω της απελευθέρωσης μιας αντίρροπης δύναμης, ισοδύναμης και αντίθετης, για να το διατυπώσουμε με επιστημονικούς όρους. Το Κάρμα εισάγει δυνάμεις που μπορούν να αποκαταστήσουν την ισορροπία, και είναι μια δύναμη για το καλό. Εν τούτοις, το κάρμα μπορεί, επίσης, να διαλυθεί προτού κρυσταλλωθεί, όταν η ισορροπία αποκατασταθεί εκ των προτέρων από τον στοχαστή με την μετουσίωση της συνείδησής του. Το Κάρμα δεν αποτελεί τιμωρία, και όπου επιτευχθεί ορθή σκέψη και ορθή σχέση σε ότι αφορά κάθε τμήμα της ύπαρξης, τότε καμία θεραπευτική δύναμη δεν απαιτείται για την αποκατάστασή του. Η μετουσίωση και ο μετασχηματισμός του εαυτού μας μπορεί να προχωρήσει συνειδητά, χωρίς καρμικές προκλήσεις και όταν αυτά αναληφθούν συνειδητά, παρότι θα υπάρξει πάλι, η χαρά της πρόκλησης και της επίτευξης θα αποτελέσουν επαρκή ανταμοιβή.

Αυτό το πνεύμα της ανάστασης είναι ζωντανό και υγιές και κινείται ανάμεσά μας, μέσω όλων των συγκρούσεων της ζωής, κατευθύνει τα βήματά μας προς ένα νέο κόσμο και νέα ξεκινήματα αναλαμβάνονται. Η Ζωή είναι εκείνη η μυστηριώδης δύναμη, που στέκει πίσω από το πνεύμα, την ψυχή και την μορφή, και η οποία κρατεί τις λύσεις για όλα τα προβλήματα της ανθρωπότητας, ατομικά και συλλογικά. Το Πάσχα, οι δυνάμεις της αποκατάστασης μας είναι εύκολα προσεγγίσιμες. Αυτές, εφελκούν ανταπόκριση από τα μέλη του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου και από τον παγκόσμιο εσωτερικό όμιλο. Έχει ενδιαφέρον να στοχαστούμε πάνω σε αυτή την Δύναμη της Αποκατάστασης, επειδή μπορεί να δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε για πιο λόγο αυτή αποτελεί μια πνευματική δύναμη. Η απώλεια εκείνου που μας είναι οικείο μπορεί να προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση και σε πολλούς προκαλείται η επιθυμία να επανέλθουν τα πράγματα όπως ήταν κάποτε. Μπορούμε, ενδεχομένως, να διακρίνουμε αυτό το είδος της επιθυμητής αποκατάστασης σε πολιτικές που διέπονται από τον απομονωτισμό, όταν φαίνεται να θίγονται εθνικά συμφέροντα. Η αποκατάσταση, ωστόσο, είναι από εσωτερική άποψη, η επαναδραστηριοποίηση του θείου σχεδίου και ο ανανεωμένος συντονισμός με τον νόμο της Αγάπης.

Γι αυτό τον λόγο έχουν σήμερα σημασία οι προσπάθειες μας, καθώς βεβαιώνεται η δύναμη ενός υποκειμενικά ενωμένου ομίλου διαλογιζομένων να εργάζονται ενιαία με καρδιά και νου, και σε συνεργασία με την Πνευματική Ιεραρχία. Μια ιδανική συνάθροιση διαμορφώνεται σε αυτή την περίπτωση για να παραλάβει και να μεταμορφώσει με σύνεση και ασφάλεια την εισρέουσα Θέληση-για-το-Καλό, ενώνοντας την ανθρώπινη συνείδηση σε ένα σταθμό φωτός για ένα κόσμο που βρίσκεται σε ανάγκη. Παίρνουμε την θέση μας στο κέντρο του σταυρού της υπηρεσίας και στο σημείο αυτό διατηρούμε αμετακίνητη τη συνείδησή μας, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες που μπορεί να συναντήσουμε στο δρόμο μας. Από αυτό το υψηλό σημείο μετάδοσης μπορούμε με ασφάλεια και υπό την προστασία της ομαδικής ζωής να υπηρετήσουμε όσους βρίσκονται σε ανάγκη, χωρίς να παραλύουμε ταυτιζόμενοι με τον πόνο και την διαμάχη. Μπορούμε να εφελκώσουμε την θέληση να επιτευχθεί η εκπλήρωση και να διατηρηθεί το όραμα μιας ατελεύτητης ομορφιάς και ζωντάνιας. Με μια μεγαλύτερη κατανόηση των νόμων και των δυνάμεων οι οποίες διέπουν το σύμπαν, τα φράγματα θα διαλυθούν και δεν θα υφίσταται διαχωρισμός μεταξύ ζωής και θανάτου, μεταξύ έθνους και έθνους, μεταξύ ατόμου και ατόμου. Στέκουμε, ως εκπρόσωποι των πρωτοπόρων μεταξύ των ανθρώπων, στο κατώφλι της αναγνώρισης της κοινής μοίρας της ανθρωπότητας, με την ελπίδα και το όραμα για την έλευση μιας μεγαλύτερης ζωντάνιας.

1. *Οι Ακτίνες και οι Μήσεις*, σελ. 637-8

2. *Η Βιολογία της Πεποίθησης: Ελευθερώνοντας την δύναμη της συνείδησης, Ύλη και Θαύματα*.